

Rose

เพียงทวยเทพต้องประสงค์

만약 신이 원하신다면

1

우주토끼

จู่โทแก

เขียน

YOON ツ |

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ในตอนที่ได้ตัดสินใจละทิ้งทุกสิ่งกระทั่งชีวิต กลับถูกเทพเจ้าเก็บได้
สำหรับขุนแจ่วที่พบเจอความสูญเสียครั้งใหญ่ นั่นคิดว่ามีชีวิตอยู่ก็ไม่สูญตาย
ทว่าหลังความตายกลับได้ขึ้นสวรรค์เสียอย่างนั้น

ขุนแจ่วได้มาอยู่ในความดูแลของยูสทัส เลอร์ เทพวาโยสี่เงินผู้ปกครอง
แดนเหนือ โดยที่เขาก็ไม่ทราบสาเหตุเหมือนกันว่าทำไมการตายถึงกลายเป็น
การเกิดใหม่ในดินแดนเทพเจ้า มีหน้าที่ของตัวเองยังเป็นสิ่งมีชีวิตต่างโลก
แสนประหลาดที่เทพเจ้าต้องการสะสมอีก

นิยายเรื่องนี้เป็นแนวแฟนตาซี ทั้งยังผสมผสานความโรแมนติก
คอมเมดี้ได้อย่างลงตัว รับรองว่าอ่านแล้วต้องยิ้มตามแน่นอนค่ะ ส่วนขุนแจ่ว
จะตกหลุมพรางเทพเจ้ารูปงามหรือไม่ และจะรับมือกับเทพองค์อื่นที่ชอบ
ก่อกวนเขาได้อย่างไร มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

TRIGGER WARNING

Animal Abuse - การทำร้ายสัตว์

Animal Death - มีสัตว์ตาย

Ableism - ถูกเหยียดหยามผู้พิการ

Blood - มีเลือด

Bestiality - การมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ (ไม่สำเร็จ)

Child Abuse - การทารุณกรรมเด็ก

Coercion - การบีบบังคับ

Drug Addiction - การใช้สารเสพติด

Genocide - การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

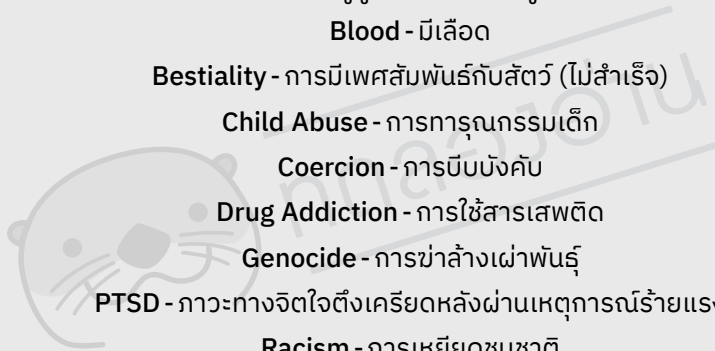
PTSD - ภาวะทางจิตใจตึงเครียดหลังผ่านเหตุการณ์ร้ายแรง

Racism - การเหยียดชนชาติ

Rape/Non-con - การร่วมเพศโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม

Suicide Attempt - การพยายามฆ่าตัวตาย

Sexism - การเหยียดเพศ

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเรื่องเพศ ความรุนแรง และคำหยาบคายชัดเจน
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

ว่ากันว่าก่อนตาย เส้นทางชีวิตที่ผ่านมาจะถูกฉายเข้ามาในสมองเป็นฉากๆ อย่างรวดเร็ว ประหนึ่งโคมไฟมั่วว้าง

สิ่งที่ผมคิดหลังจากได้ยินประโยคนั้นครั้งแรกคือคำถามไร้สาระทำนองว่า ‘โคมไฟมั่วว้างคืออะไร’ ถ้าครวหน้ามึนเวลา ผมจะลองค้นหาดูสักหน่อยว่ามันคืออะไร แต่กลับไม่มีโอกาสนั้น

สุดท้ายผมก็ตายโดยไม่รู้ว่าโคมไฟมั่วว้างหน้าตาเป็นยังไง ถึงอย่างนั้นผมก็ได้พบบทกับประสบการณ์ที่ภาพในอดีตฉายเข้ามาในหัวเป็นฉากๆ อย่างรวดเร็ว

ทั้งวันที่ผมได้รับลูกบอลเป็นของขวัญชิ้นแรกตอนอยู่บ้านเด็กกำพร้าจนเริ่มเล่นฟุตบอล วันที่ผมเข้าทีมฟุตบอลและวิ่งในสนามจนรองเท้าลื่น วันที่ได้พิสูจน์ความสามารถในฐานะผู้เล่นอัจฉริยะจนกวาดรางวัลมานับไม่ถ้วน วันที่อนาคตของผมเปล่งประกายเมื่อได้รับเลือกเป็นตัวแทนเยาวชนระดับประเทศ รวมถึงอีกหลายวันหลังจากนั้นที่ทุกคนให้การต้อนรับผมอย่างดีเยี่ยมในฐานะสุดยอดนักกีฬา

ภาพตรงหน้าเลื่อนรางจนจะดับ

ทันใดนั้นจากอันน่าขนลุกก็ผุดวาบขึ้นมาท่ามกลางความทรงจำอันงดงามพร้อมเสียงดังสนั่น

รถคันหนึ่งพุ่งฝ่าเลนกลางเข้ามาชนกับรถผม อุบัติเหตุในคราวนั้นทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไป อนาคตอันรุ่งโรจน์ที่เคยได้รับหลักประกันแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี เสียงของหมอที่กล่าวว่าต่อให้ร่างกายฟื้นตัวได้

ผมก็กลับมาวิ่งไม่ได้เหมือนเดิมดังวนเวียนอยู่ในหัว ผมทั้งคุกเข่าขออภัยและร้องไห้วิ่งวนบอกว่าผมยอมทำทุกอย่าง ถึงขั้นยินยอมมอบชีวิตนี้ให้ขอแค่กลับมาเล่นฟุตบอลได้อีกครั้งก็พอ

หัวนั้นล้วนเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ ชีวิตของผมเปลี่ยนไปนับจากนั้น ไมลีย์ พุดให้ถูกคือชีวิตตกต่ำต่างหาก ตัวผมร่วงหล่นสู่หลุมลึกที่มองไม่เห็นพื้นด้านล่างเรื่อย ๆ จากที่ก่อนหน้านี้กำลังจะเซ็นสัญญาเข้าสโมสรฟุตบอลของอังกฤษ กลับได้รับการติดต่อมาว่าคงเป็นไปได้ยากแล้วงานโฆษณาที่เคยเซ็นสัญญาไว้ทั้งหมดก็ถูกยกเลิกเช่นกัน

เมื่อชีวิตที่เคยวิ่งตามความฝันตั้งแต่เด็กว่าอยากจะเป็นนักฟุตบอลที่ยอดเยี่ยมพังทลายลง ผมก็ไม่เหลืออะไรสักอย่าง ไม่มีแม้แต่เป้าหมายให้โกรธแค้นเนื่องจากคนชั่วร้ายเสียชีวิตคาที่ในจุดเกิดเหตุ คนที่เคยบอกว่าเป็นห่วงรวากับบาดเจ็บเสียเองในตอนแรกเริ่มขาดการติดต่อไปทีละคนสองคน จนในที่สุดก็ไม่มีใครรับสายผมอีก สิ่งเดียวที่เป็นหลักฐานพิสูจน์ว่ามีมือถือของผมยังไม่พังคือสายจากครูใหญ่ที่บ้านเด็กกำพร้าซึ่งโทร.มาถามว่าจะส่งค่าครองชีพให้เมื่อไร

จนวันหนึ่งหนังสือพิมพ์ที่เคยนำเสนอข่าวเกี่ยวกับชีวิตตกอับของผมก็ไม่ทำข่าวผมอีกต่อไป ไม่มีชื่อคุณแจ๋วให้เห็นอีก ตัวผมถูกลืมจากโลกใบนี้ ผมเอาแต่ดื่มเหล้าทุกเช้าที่ลืมตา จนไม่เหลือความมั่นใจว่าตัวเองจะใช้ชีวิตให้ผ่านพ้นแต่ละวันได้โดยไม่พึ่งพาเหล่า หลังจากเหล้าเข้าปากผมถึงกล้าที่จะออกไปข้างนอก พอทะเลาะกับใครก็พุ่งเข้าใส่ราวกับจะฆ่าแกงกัน บางวันผมก็ถูกอัดจนหมดแรง แต่บางวันก็ตรึงกันข้าม

เงินที่เคยเก็บสะสมไว้ค่อย ๆ ร่อยหรอ ความไม่มั่นคงเริ่มก่อตัวใหญ่ขึ้นราวกองหิมะ และผมก็เลือกจะทำตัวเป็นอันธพาลเพื่อปกปิดความกังวลนั้น เรียกว่าเข้าออกสถานitäรวจเป็นว่าเล่น แม้แต่ผู้จัดการทีมที่เคยมายื่นสิทธิ์ขอเป็นผู้ปกครองยังพูดคอกว่า ‘ซินยังทำตัวแบบนี้ เขาคงช่วยเหลืออะไรไม่ได้อีกแล้ว’ ผมฟังแล้วก็กลับเข้าหุ้ซ่ายทะเลหุ้ซาว พวกนักข่าวก็เอาแต่เขียนบทความตีแผ่ชีวิตตกอับของวีรบุรุษนักฟุตบอลหนุ่มตามมาด้วยคอมเมนต์แย่ ๆ จากคนอ่าน จนผมกลายเป็นไอ้ขี้แพ้ให้คน

กลุ่มหนึ่งรุมด่าในโลกอินเทอร์เน็ต

ผมโทร.หาใครก็ไม่มีการรับสาย ขนาดผู้จัดการทีมก็ยังหลบเลี้ยงครุใหญ่ก็ตัดขาดความสัมพันธ์หลังจากรู้แล้วว่าผมจะได้เงินจากผมอีกต่อไป

วันนั้นผมดื่มเหล้าอยู่ภายในห้องเล็กๆ ขนาดประมาณหกตารางเมตร พอเมาได้ที่ถึงขั้นจำไม่ได้ว่าเริ่มดื่มตอนไหนผมก็จุกบู่หรือสูบ ผมเพิ่งเคยสูบบุหรี่เป็นครั้งแรกหลังจากเกิดอุบัติเหตุ แล้วคำถามหนึ่งในสมัยที่ยังเป็นนักกีฬาที่ผุดขึ้นมา ‘อยากทำอะไรถ้าไม่ได้เล่นฟุตบอลแล้ว’ ผมหัวเราะพลาจตอบกับตัวเองว่า อยากสูบบุหรี่

ไม่คิดว่าวันนี้ได้สูบบุหรี่จะมาถึงเร็วขนาดนี้

วันที่ผมย้ายเข้ามาในห้องเล็กๆ นี้ ผมแะซื้อบุหรี่จากร้านสะดวกซื้อหนึ่งซอง แต่กลับวางมันทิ้งไว้เฉยๆ โดยไม่แกะ เพียงเพราะหวังว่าวันหนึ่งอาจจะเกิดปาฏิหาริย์จนผมสามารถกลับไปเล่นฟุตบอลได้อีกครั้ง

ซึ่งตอนนั้นผมรู้แล้วว่าปาฏิหาริย์ไม่มีจริง

ผมอัดควันบุหรี่เข้าไปเต็มปอดก่อนจะล้มตัวลงนอน เพดานหมุนตัวๆ เพราะเล่นดื่มเหล้าตอนท้องว่าง สติเลือนรางไปพร้อมควันบุหรี่ที่เสียดแทงเข้าปอด ผมหายใจไม่ออก คิดว่าคงเป็นเพราะเพิ่งเคยสูบบุหรี่ครั้งแรกในชีวิต แต่อาการวิงเวียนกลับรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ผมรู้สึกเหมือนมีบางอย่างเกิดขึ้นขณะที่สติเริ่มหลุดลอย จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าออกมาจากห้องได้อย่างไร พอตั้งสติได้อีกที ภาพที่เห็นตรงหน้ากลับเปลี่ยนความคิดของผมไปทั้งหมด ห้องพักเล็กๆ มีเปลวไฟลุกโชนพร้อมกับสายตาที่แผ่กระจายใครรู้ ความเกลียดชัง ความตลิดินินินา และความเย้ยหยันกำลังก้มมองผมซึ่งนอนอยู่บนพื้นในสภาพสวมกางเกงในตัวเดียว

ให้ตายสิ ผมสูญเสียไปอีกอย่างแล้วสินะ

นั่นก็คือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

วินาทีนั้น กระทั่งสิ่งที่ผมหลงลืมก็ถูกแย่งชิงไป

กลุ่มนักดับเพลิงรีบเข้ามาห้ามเจ้าของตึกที่ประกาศกร้าวว่าจะฆ่าผมได้อย่างหวุดหวิด ผมถูกลากตัวไปสอบสวนที่สถานีตำรวจและต้องนอนคุกหนึ่งคืน ก่อนจะถูกตั้งข้อหาแควางเพลิงโดยไม่เจตนาเพราะไม่มีผู้เสียชีวิต

หรือได้รับบาดเจ็บ หลังจากนั้นผมก็ไปอาศัยอยู่บนดาดฟ้าของตึกชั่วคราว เจ้าของตึกจួយโอกาสนี้เรียกค่าเสียหายก้อนโตถึงสามร้อยล้านวอน เหมือนคิดจะทุบตึกทิ้งแล้วสร้างใหม่อย่างนั้นแหละ

ผมจะไปหาเงินขนาดนั้นมาจากไหน ขนาดเงินจ่ายค่าปรับยังไม่มีเลย ชำร่ายเจ้าของตึกยังรู้จักกับนักเลงละแวกนั้น พวกมันจะมาหาผมทุกคืน พร้อมกับข่มขู่ว่าจะหักขาอีกข้างที่ยังใช้ได้ของผมซะ แต่พอรู้ว่าผมไม่เหลือเงินติดตัว มันก็ขู่ว่าจะหักขาอีกข้างที่ติดอวัยวะของผมไปขายแทน ‘ถ้าไม่มีเงินใช้หนี้ฉันจะพาแกไปให้หมอที่รู้จักตัดอวัยวะ’ ก่อนจะหัวเราะแล้วเสริมว่า ‘แน่นอนว่าฉันนั้นฉันจะหักขาอีกข้างที่เหลือของแกด้วย’

และวันนั้นที่ว่าก็คือวันนี้ วันที่ขาของผมต้องถูกหักพร้อมกับถูกผ่าไตเอาไปขาย

ผมลืมตาตื่นตอนเช้ามืดแล้วออกจากห้อง ผมไม่อยากถูกแย่งชิงอะไรไปอีกแล้ว ก่อนจะขึ้นรถไฟไปลงที่สถานีไหนสักแห่งและเดินต่อ ในที่สุดก็มาถึงสถานที่ที่มองเห็นภูเขา จึงออกเดินไปจนสุดทาง

ผมเดินกะโผลกกะเผลกท่ามกลางสายฝนจนถึงสถานที่ร้างไร้ผู้คน แล้วขึ้นไปยืนบนโขดหินขนาดใหญ่ของหน้าผา เบื้องล่างมืดสนิทเนื่องจากดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปนานแล้ว ขณะเดียวกันฝนก็ยังโปรยปรายกระหน่ำไปหน้าอย่างต่อเนื่อง

ความมืดมิดกำลังอำพรางรอยผมอยู่ วินาทีที่สบตากับความมืดนั้น ผมก็ตระหนักได้ว่า...

แผลผ่าตัดที่ลากยาวจากข้อเท้ามาถึงต้นขาจะไม่วันหายไปไม่ว่าจะหลับหรือตื่นขึ้นมาอีกกี่หน ไม่มีสิ่งไหนทำให้ผมรู้สึกยินดีได้เหมือนก่อน ไม่ว่าผมจะทำอะไร คอมเมนต์แย่ๆ ในอินเทอร์เน็ตก็ยังคงอยู่ และต่อให้รอคอยไปทั้งชีวิต ผมก็ไม่มีทางกลับมาวิ่งได้เหมือนเดิม

ให้ลองหาหนทางอื่นดูจ้ะหรือ ฟุตบอลไม่ใช่ทุกอย่างในชีวิตของนายเนี่ยนะ ชีวิตยังอีกยาวไกล อย่าเพิ่งท้อแท้สิ

พูดหมาๆ

ไม่มีหนทางอื่นสำหรับผม ฟุตบอลคือทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตผม และ

การที่ผมต้องทนอยู่กับสภาพร่างกายแบบนี้ในทุกๆ วันนั้นมันมีแต่ความสิ้นหวัง
ไม่มีความหวังสำหรับผมอีกต่อไปแล้ว ในที่สุดวันนี้ผมก็กล้ายอมรับ
ความจริง

ผมหยิบบุหรืออกจากกระเป๋าลือแล้วจุดไฟ ทันทีที่สูดควันเข้าไปลึกๆ
ผมก็เื่อโซลลเหมือนคนงโง่พลางใช้หลังมือเช็ดน้ำหูนน้ำตา ผมคาบบุหรืไว้ในปาก
ก่อนจะสอดมือทั้งสองข้างลงในกระเป๋ากางเกง

ชีวิตตกต่ำของนักฟุตบอลอัจฉริยะ

จู่ๆ พาดหัวข่าวที่เขียนโดยเื่อักข่าวสวะคนหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในหัว
ช่างเข้ากับสถานการณ์ตอนนี้อย่างคาดไม่ถึง ว่าไหมละ คอยดูให้ดี เื่อพวกเเวอร์
ความตกต่ำที่แท้จริงมันเป็นแบบนี้ต่างหาก

ผมถอยหลังสองสามก้าวก่อนจะวิ่งไปข้างหน้า พาร่างทะยานลงสู่อากาศ
เย็นเฉียบ ความมืดมืดทางแขนเื่อรับตัวผมและสวมกอดไว้

แม่งเื่อ๊ย แล้วผมก็ตายไปแบบนี้

IF GOD WANTS

สายน้ำอุ่นๆ ล้อมรอบกาย หญิงคนหนึ่งเอ่ยกระซิบ ก่อนจะหยิบขวดแก้วมาเทน้ำมันหอมระเหยลงในอ่างอาบน้ำ กลิ่นกุหลาบตลบอบอวลภายในห้องอาบน้ำที่ไอน้ำลอยคลุ้ง

สีหน้าของชายที่นอนแช่อยู่ในอ่างเปลี่ยนเป็นอารมณ์ดี บรรดาหญิงสาวที่ห้อมล้อมรอบกายเริ่มซัดสีจิววรรณให้เขาอย่างเอาใจใส่

“ฮ้า...”

เสียงระบายลมหายใจยาวดังลอดจากปากเขา พวงแก้มทั้งสองข้างร้อนผ่าวจนเปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อ

เมื่อไรที่น้ำเริ่มเย็น เหล่าข้ารับใช้จะรีบไปนำให้ที่บรรจุน้ำร้อนมาเติมลงในอ่างทันที ข้ารับใช้คนหนึ่งคุกเข่าลง ก่อนจะสละผมให้เขาอย่างพิถีพิถัน

“อา ดีจัง”

หลังจากเปลือยพื้มพาดคนเดียวยูณแจอูก็สะดุ้งโหยงพลางหันมองรอบตัว แต่ดูจะไม่มีใครสนใจถ้อยคำนั้นของเขา

คำถามเหมือนเมื่อวานผุดขึ้นมาในหัว

ที่นั่นคือที่ไหนกันแน่นะ

เขามั่นใจว่าตัวเองตายแล้ว เพราะกระโดดลงมาจากหน้าผาสูงพร้อมกับคาบนูรีไว้ใปากสุดแสนจะเท่อย่างกับฉากในหนัง เขาตายแบบนั้นแหละ... ถึงศพจะไม่สวยก็เถอะ

ความทรงจำส่วนใหญ่คือวินาทีที่ตกลงมาจากหน้าผา ถึงขั้นจำความรู้สึกที่กึ่งไม้ฉากไบหน้าได้แจ่มชัด ช่วงเวลาที่คิดว่าคงจะจบลงอย่างรวดเร็ว กลับยาวนานเกินคาด แม้แต่ตอนที่ความหวาดกลัวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ก็ยังชัดเจนในความรู้สึก

ก่อนที่ทุกอย่างจะจบลงตรงนั้น

ความทรงจำถัดมาล้วนมีแต่ฉากแปลกประหลาดที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต ขณะจ้องมองบรรดาหญิงสาวผู้เลอโฉมที่กำลังก้มมองร่างกายของเขา ยูณแจอูยังเผลอคิดว่าเขาคงฝันหวานก่อนตายละมั้ง ทว่ามันกลับยาวนานไม่ใช่เล่น ชายกลุ่มหนึ่งในชุดสะอาดสะอ้านพาเขาไปยังสถานที่ที่คล้ายกับวิหารศักดิ์สิทธิ์ จากนั้นก็ให้การรักษา

ไม่ว่าชายหรือหญิงทุกคนต่างดูแลจนเจอเป็นอย่างดี ไม่ลี ใช้คำว่า ‘ดูแล’ ยังน้อยไป ต้องเรียกว่าทุ่มเทเอาใจใส่อย่างเต็มที่มากกว่า

อาหารเลิศรสถูกจัดเตรียมไว้อย่างพิถีพิถันทั้งสามมื้อ แถมยังถูกเชิญให้ไปนอนบนเตียงที่ปูผ้าแสนอบอุ่นและนุ่มสบายอย่างไม่เคยเจอบนโลกอีกต่างหาก กลุ่มคนที่สวมเครื่องแต่งกายสะอาดสะอ้านคอยอารักขาเขาทั้งวันทั้งคืน ถ้าเห็นเขานอนไม่สบายก็จะมาเปลี่ยนหมอน ถ้าดูเหมือนรสชาติอาหารไม่ถูกปากเขาก็จะรีบเอาอย่างอื่นมาเสิร์ฟให้ทันที

เมื่อถึงเวลาอาบน้ำก็มีหลายคนเข้ามาปรนนิบัติ ตอนแรกเขาตกใจจึงตะโกนไล่ให้ออกไปดั่งลั่น แต่คนเหล่านั้นไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว ต่อให้พูดอะไรไปก็ดูเหมือนพวกเขาไม่แม้แต่จะเงยหน้ารับฟังด้วยซ้ำ ดังนั้นยู่นแจวจึงยอมนอนลง ปล่อยให้คนแปลกหน้าจัดการกับร่างกายของเขาอย่างขัดขืนอะไรไม่ได้ ผ่านไปไม่นานก็รู้สึกราวกับขึ้นสวรรค์

มันต่างจากการนวดสมัยที่เขายังเป็นนักกีฬา กล้ามเนื้อทุกส่วนผ่อนคลายเบาสบายจนถึงขั้นเย็นแทบไม่อยู่ กลายเป็นว่าการอาบน้ำคือช่วงเวลาที่เขาผ่อนคลายในแต่ละวัน

ยู่นแจวจิตว่าตัวเองตายแล้วมาอยู่บนสวรรค์ แต่พอเวลาผ่านไปเขาก็ยิ่งรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ

อย่างแรกคือทุกคนที่นั่นล้วนปรนนิบัติเขาด้วยความเต็มใจ ราวกับพวกเขามีชีวิตอยู่เพื่อยู่นแจวจนอย่างไรรออย่างนั้น

อย่างที่สองคือเขาไม่เข้าใจคำพูดของคนเหล่านั้น และพวกเขาก็เหมือนจะไม่เข้าใจคำพูดของยู่นแจวจนเช่นกัน แม้จะเคยถามหลายครั้งว่านี่คือที่ไหน แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบ

และอย่างสุดท้ายคือเขาไม่เคยพบใครที่ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน รอบตัวมีเพียงคนกลุ่มนี้ที่คอยปรนนิบัติเขา

ยู่นแจวนึกถึงบทความหนึ่งที่เคยอ่านทางอินเทอร์เน็ต

เรื่องราวของชายผู้เห็นแก่ตัวคนหนึ่งที่เคยมีชีวิตและได้ไปเยือนโลกหลังความตาย อาหารอันโอชะพร้อมสมบัติล้ำค่าวางเรียงรายอยู่เบื้องหน้า ทอดยาวจนสุดลูกหูลูกตา ชายคนนั้นคิดว่านี่คือสวรรค์ จึงใช้ชีวิตอย่าง

สุขสำราญไปกับสุราอาหารแสนอุดมสมบูรณ์วันแล้ววันเล่า เมื่อผ่านไป
ราวหนึ่งเดือน จู่ๆ เขาก็รู้สึกเหงา ก่อนจะตะโกนขึ้นไปบนฟ้าว่าเขาชอบ
สวรรค์แห่งนี้ แต่รู้สึกเหงาิดหน่อย ช่วยส่งใครสักคนลงมาที่ ทันใดนั้น
ก็มีคำตอบลงมาจากสวรรค์

“ผู้ใดบอกเจ้าว่าที่นั่นคือสวรรค์ การต้องอาศัยอยู่ที่นั่นเพียงลำพัง
คือนรกสำหรับผู้ที่ไม่เห็นแก่ตัวและไม่เคยใส่ใจผู้ใดอย่างเจ้าต่างหาก”

หรือว่านี่จะเป็นนรก

เขาอยู่อย่างสุขกายสบายใจเกินกว่าจะเรียกว่านรกได้นี้สิ ยิ่งกว่านั้น
เขามั่นใจว่าจะต้องมีคนอื่นอยู่อีกแน่นอน แค่อสื่อสารกันไม่เข้าใจมากกว่า
แม้จะนำเบื่อไปหน่อยที่ไม่ได้พูดคุยกัน แต่ก็ไม่เหงาถึงขั้นจะเรียกว่านรกได้

กลับกันตอนอยู่ในโลกเดิมเขาเหงามากกว่านี้หลายเท่า เพราะฉะนั้น
สำหรับขุนแจ๋ว อย่างน้อยความเหงาซึ่งเกิดขึ้นที่นี่ก็ได้เลวร้ายนัก

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงอยากรู้อยากเห็น จึงถามคนที่เคยνωดโหลให้
ว่าที่นี่คือที่ไหน แต่ไม่ได้รับคำตอบ นอกจากนี่ยังลองถามคนอื่น ๆ ด้วย
ทั้งคนที่เคยแกะปลาให้ คนที่คอยเซ็ดเท้าให้ในตอนเช้า และคนที่จัดเตียงให้
ก่อนนอน ทว่าทุกคนเอาแต่ทำหน้าที่ของตัวเองโดยไม่ปรึกษาพูดอะไรสักคำ

ขุนแจ๋วพยายามครุ่นคิดจนสุดความสามารถแล้ว ในที่สุดก็ตัดสินใจ
ยอมรับสถานการณ์นี้ ในเมื่อเขาได้มีชีวิตสุขสบาย แถมยังได้รับการปรนนิบัติ
ราวกับเป็นเทพเจ้า แล้วทำไมจะต้องไม่พอใจด้วยละ

ที่สำคัญคือเขาชอบที่นี่ แม้จะไมรู้ว่ามันคือที่ไหน แต่ก็ชอบจนถึงขั้น
ไม่อยากจะกลับไปโลกเดิมอีกแล้ว

ที่นี่ไม่มีพวกแก๊งอันธพาลคอยตามล่าและรีดไถเงิน ไม่มีชาวเน็ตพิพม์
คอมเมนต์แยะๆ ด้วยความสะใจหรือคำด่าได้ข่าวของเขา และไม่มึนนักฟุตบอล
คนอื่นที่จุดให้เขายิ่งรู้สึกตกต่ำ

พออาบน้ำเสร็จ บรรดาข้ารับใช้ก็ถอยออกไป ขุนแจ๋ออให้ร่างกาย
ที่อ่อนเพลียเริ่มมีกำลังก่อนจะลุกขึ้นยืน ข้ารับใช้ที่รออยู่ด้านข้างรีบนำ
ผ้าห่มนิ่มมาพันรอบกายเขา ขณะเดียวกันชาหอมหวานควั่นกรุ่นก็ถูกจัดเตรียม
ไว้ให้พร้อมสรรพ

ยุนแจอูเริ่มคุ้นชินกับลำดับขั้นตอนเหล่านี้แล้ว จึงรับขามาตีอย่าง
อารมณ์ดีโดยไม่ถามว่านี่คือซาอะไร เมื่อเห็นยุนแจอูถือถ้วยชาพลางยกยืม
บรรดาข้าวรับใช้ต่างก็หันไปสบตากันพลางกระซิบกระซาบ ท่ามกลางภาษา
ที่ไม่อาจเข้าใจได้นั้น เขาได้ยินคำหนึ่งซึ่งคุ้นหูเป็นพิเศษ

“ลาเมีย...”

ทันทีที่ยุนแจอูพึมพำคำนั้นออกมา บรรดาข้าวรับใช้ต่างทำหน้าแตกตื่น
อย่างเห็นได้ชัด ยุนแจอูจึงมั่นใจว่านั่นคือคำที่ใช้เรียกแทนตัวเขา

“ลาเมีย ฉันคือลาเมียสินะ”

เขาชี้ที่ตัวเองพลางเอ่ยถาม บรรดาข้าวรับใช้กระซิบกระซาบกัน ก่อนจะ
ก้มหน้างุดแล้วล่าถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

เมื่ออยู่ตามลำพัง ยุนแจอูก็จิบชาอีกอึก ไม่รู้ว่าชานี้มีส่วนผสมของ
แอลกอฮอล์ด้วยหรือไม่ ร่างกายเขาถึงได้ร้อนวูบวาบขึ้นมา

จะลาเมียหรืออะไรก็ช่าง ในเมื่อเขามีความสุขขนาดนั้นแล้วยังต้องสนใจ
อะไรอีก!

ยุนแจอูดื่มชาที่เหลือรวดเดียวหมดด้วย ก่อนจะเดินออกมาจาก
ห้องอาบนํ้าพลางฮัมเพลงไปด้วย

ใครบางคนเขย่าไหล่ปลุกยุนแจอูที่กำลังหลับสนิท เขาลุกพรุดขึ้นก่อนจะ
กวาดตามองรอบตัวโดยอัตโนมัติ นี่ไม่ใช่ห้องเข้านั้นใต้ดินที่ทั้งแคบและ
ทรุดโทรม ไม่ใช่บ้านเด็กกำพร้าแสนทรนักรันทารที่เขาเคยอาศัยอยู่ตอนเด็ก

“อา จริงสินะ...”

พอนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน ยุนแจอูก็ถอนหายใจโล่งอก
อันที่จริงเขาก็กังวลทุกครั้งทีลืมนึก กลับว่าเรื่องทั้งหมดนี้จะเป็นแค่ฝันหวาน
ก่อนตายเท่านั้น

เขาลองหยิกหน้าตัวเอง เจ็บแฮะ

สรุปว่ามันคือความจริงแสนแจ่มชัด

เข้ารับใช้ช่วยพุงเขาลงจากเตียง ดูเหมือนว่าการตกลงมาจะทำให้ขาข้างที่เคยบาดเจ็บนั้นเจ็บหนักขึ้นจนเคลื่อนไหวร่างกายลำบากกว่าแต่ก่อนมาก

“เหมือนไม่ใช่เรื่องจริงแต่ก็สมจริงจนพิลึก”

ขุนแฉะพึมพำกับตัวเองขณะจับแขนของข้ารับใช้แล้วเริ่มก้าวเดิน

“ว่าแต่กลางดึกแบบนี้จะพาไปไหนเนี่ย”

ไร้ซึ่งคำตอบเช่นเดิม ขุนแฉะเริ่มกระสับกระส่ายเล็กน้อย ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้เขายังไม่เคยออกไปข้างนอกเลยสักครั้ง คราวก่อนลองทำไม้ทำมือเป็นเชิงบอกว่าอยากออกไปข้างนอกเพราะอึดอัด ทว่ากลับไม่มีใครสนใจ แม้คนเหล่านั้นจะไม่พูดอะไร แต่ความเงียบที่ตอบกลับมาแตกต่างไปจากปกติ ขุนแฉะจึงรับรู้ได้ทันทีว่านั่นคือการปฏิเสธ

“หรือว่าจะพาออกไปข้างนอก”

เขาชี้ขึ้นไปทางนอกกำแพงกลางเอย่ยาม แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อชายที่เดินอยู่ข้างๆ พยักหน้า

“จะออกไปข้างนอกนั้นหรือ จริงหรือเปล่า”

คราวนี้ไม่มีคำตอบ ซึ่งเขาก็ไม่สน ขุนแฉะเริ่มเบื่อกว่าขึ้นทุกวัน พอจู่ๆ จะได้ออกไปข้างนอกแบบนี้เลยรู้สึก...แปลกๆ

“ทำไมต้องออกไปตอนกลางคืนด้วย เมื่อตอนกลางวันก็ไม่เห็นบอกอะไรนี่นา นี่! ช่วยมองทางนี้หน่อยได้ไหมครับ”

ขุนแฉะพูดพลางโบกมือไปมา ทว่าบรรดาข้ารับใช้ยังคงไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ ชายหนุ่มถอนหายใจพลางก้าวไปตามเส้นทางนั้นอย่างยอมจำนน หากมองย้อนกลับไปที่ดูเหมือนคนเหล่านี้จะไม่ได้ทำอันตรายเขาไม่สิ เขาแค่อยากเชื่อแบบนั้นมากกว่า

เมื่อมาถึงหน้าประตูใหญ่ ข้ารับใช้ก็ก้าวถอยหลัง ก่อนที่ข้ารับใช้คนอื่นๆ จะจับลูกบิดประตูแล้วเปิดออกช้าๆ

ขุนแฉะยืนลึงเลพลางกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ จากนั้นก็มีแสงสว่าง

ลาดส่องเข้ามาระหว่างช่องประตูที่ถูกเปิดออก

“ให้ตายสิ...”

การผ่านความตายมาก่อนทำให้เขาเคยคิดว่าคงไม่มีอะไรน่าตกใจไปกว่านั้นอีกแล้ว

แต่เขากลับอุทานออกมาโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะยกหลังมือขยี้ตา ภาพที่แม้จะเห็นด้วยตาก็ยังไม่อยากเชื่อยังคงปรากฏตรงหน้าเหมือนเดิม

ดวงจันทร์...ดวงจันทร์ลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้า ทว่ามัน...ใหญ่มาก ใหญ่เบือเริ่ม ใหญ่ถึงขั้นที่เขาคิดว่ามันอาจจะร่วงตกลงบนพื้นแล้วแตกเป็นเสี่ยงๆ ได้เลย ยูนแจอมองดวงจันทร์ที่เกือบจะแตะเส้นขอบฟ้าอยู่พักหนึ่ง

สายลมเอื่อยโฉบพัดผมน้ำม้าของเขา พอตั่งสติได้อีกครั้งก็หันขวับไปมองสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า ก่อนจะสุดหายใจเฮือก

พรมสีชาวยูกุญไวนั้นบันไดที่ทอดยาวตั้งแต่หน้าประตู ชายหญิงสวมชุดสีครีมซึ่งยืนอยู่ด้านข้างต่างก้มศีรษะพร้อมกับประสานมือไว้ด้านหน้า

ช่างเป็นภาพอันงดงาม ไม่มีคำไหนจะอธิบายสิ่งที่เห็นตรงหน้าได้นอกจากคำนี้

ยูนแจอูกระปิบตาสองสามครั้งแล้วพ่นลมหายใจซ่าๆ

ใต้ดวงจันทร์ที่ลอยต่ำ ผู้คนจำนวนมากกำลังโค้งคำนับเพื่อรอเขา เดินผ่าน เครื่องแต่งกายสีครีมงดงามที่คนเหล่านั้นสวมใส่เปล่งประกายระยิบระยับเมื่อต้องแสงจันทร์ กลีบดอกไม้ที่พัดมาพร้อมกับสายลมและไปรยปรายลงมาจากฟากฟ้ายิ่งทำให้ภาพเบื้องหน้าดูเหมือนความฝันมากขึ้นอีก

ความงดงามนั้นทำให้ยูนแจอูกระวนกระวายมากกว่าเดิม

ช่วงเวลาที่ได้ดื่มด่ำกับความงดงามซึ่งไม่เคยพบเจอบนโลกทำให้เขาไม่กล้าแม้แต่จะก้าวเดินไปข้างหน้า เพราะกลัวว่าทุกอย่างจะกระจัดกระจายหายไปเหมือนความฝัน

ควรทำยังไงดีนะ

ยูนแจอูรู้สึกเหมือนว่าชะตาชีวิตของเขาจะเปลี่ยนไปทันทีที่ก้าวขาออกนอกประตู แม้จะหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้ แต่ลางสังหรณ์อันแรงกล้าบอกเขาแบบนั้น

ถ้าจะถามว่าเขาไม่พอใจสิ่งที่เป็นอยู่ตอนนี้หรือ ก็ตอบได้เลยว่าไม่ใช่ เขาได้กินอาหารอร่อยๆ นอนบนเตียงนุ่มนวล ทั้งยังมีข้ารับใช้คอยปรนนิบัติ ตั้งแต่ลิ้มรสชาติจนเข้านอน

แม้แต่ตอนอยู่ในฐานะนักฟุตบอลผู้มีอนาคตไกลซึ่งทุกคนให้ความสนใจ ก็ยังไม่เคยได้รับการปรนนิบัติขนาดนี้มาก่อน แต่ตอนนี้เขาเริ่มจะเบื่อหน่ายมากขึ้นทุกที ดังนั้นจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

ขุนแจออกลิ้นน้ำลายเหนียว

ทำๆ ไปเถอะ จะมีอะไรเลวร้ายยิ่งกว่าการตายอีกล่ะ ยังไงซะก็ตายมาแล้วครั้งหนึ่ง จะเป็นไรไปถ้าต้องตายเป็นครั้งที่สอง

หลังจากตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว เขาก็ก้าวขาออกไปหนึ่งก้าวด้วยความระมัดระวัง วินาทีที่พรมสีขาวอ่อนนุ่มสัมผัสกับปลายเท้า ความกังวลก็พลันสลายไปราวกับไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ก้าวที่สองง่ายขึ้นนิดหน่อย เขาพยายามขยับขาเดินกะโผลกกะเผลกไปตามพรมนั้น เสียงร้องเพลงดังแว่วมาจากที่ไกลๆ เสียงอันไพเราะและหวานละมุนดุจดอกไม้หอมหวานดังสะท้อนออกมาจากปากของผู้คนเหล่านั้น

ขุนแจอึ้งสัมผัสได้ว่ามันเป็นเพลงที่ร้องต้อนรับเขา แม้จะไม่เข้าใจความหมาย แต่รับรู้ได้ว่าเป็นเพลงที่เพราะจับใจทีเดียว

ผู้คนทั้งหมดต่างคุกเข่าอย่างนอบน้อมพลางเปล่งเสียงร้องเพลงราวกับมนตร์ขลัง เขารู้สึกตื่นตันทันยิ่งกว่าตอนได้ยินเพลงชาติเวลาลงสนามแข่งขันระดับนานาชาติในฐานะทีมตัวแทนเยาวชนหลายเท่า

แม้ไม่ได้เกิดมาอย่างดี แต่ก็ได้ตายอย่างดี

ขุนแจอุชายหนุ่มวัยยี่สิบสามปีก้าวเดินต่อไปเพื่อตัวเขาเองในคืนนั้น เมื่อเห็นปราสาทสีขาวปรากฏตรงสุดปลายพรม ขุนแจก็คิดว่าสิ่งที่กำลังมาเยือนได้มาถึงแล้ว บรรดาผู้คนหน้าปราสาทต่างต้อนรับเขาอย่างยินดี ชายหนุ่มโบกมือทักทายพลางยิ้ม

ปราสาทเบื้องหน้าช่างงดงามตระการตา ชนิดที่ว่าที่פקอาศัยของเขา ก่อนหน้านั้นเทียบไม่ติด

เขาเห็นใบไม้สีขาว ที่แรกนึกว่าเป็นใบไม้ปลอมที่ทำจากกระดาษหรือ

เอามาหาลี แต่เมื่อขยับเข้าไปใกล้และลองจับดูก็พบว่ามันคือของจริง

“อะไรเนี่ย ทำไม่ถึง...”

ขณะพิมพ์ว่าทำไมไปไม่ถึงเป็นสีขาว สายตาพลันเหลือบเห็นตะไคร่น้ำสีขาวอีกเช่นกัน ยุนแจอุ้งกับตบหน้าตัวเองแรงๆ

“โคตรเจ็บเลยแฮะ...”

แสดงว่าเป็นเรื่องจริงสินะ

เมื่อเห็นยุนแจอุ้งมือจับแก้มกลางพิมพ์ ขำรับใช้ที่เดินนำหน้าก็รีบนำผ้าชุบน้ำมายื่นให้ เขาใช้ผ้าผืนนั้นแตะแก้มตัวเอง ก่อนจะโน้มตัวลงไปจับตะไคร่น้ำเพื่อความแน่ใจ สัมผัสชิ้นๆ บ่งบอกว่ามันยังมีชีวิต

ยุนแจอุ้งค่อยๆ หันไปมองรอบตัว

ตั้งแต่หินที่ใช้ปูพื้น ต้นไม้ ตะไคร่น้ำ ดอกไม้ ไปจนถึงอาคารล้วนเป็นสีขาวทั้งหมด ไม่มีสีอื่นเจือปนแม้แต่หยดน้อย

แม้จะอยากถามว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ทำไมทุกอย่างถึงเป็นสีขาวแบบนี้ แต่ก็รู้ว่าตัวเองสื่อสารกับคนรอบตัวไม่ได้ และนั่นก็ทำให้เขาอดคิด ขำรับใช้ที่รอลูอยู่ด้านหน้าส่งสัญญาณมือด้วยท่าทางสุภาพให้เขาเดินตามไป

ยุนแจอุ้งมือเกาศีรษะ สุดท้ายก็ตามไปแต่โดยดี

ในเมื่อมาถึงที่นี่แล้ว อยากรักก็คงถอยหลังกลับไม่ได้

ด้านในปราสาทเป็นสีขาวล้วนจนแทบตา แม้แต่พื้น เพดาน เสา และของประดับตกแต่งทุกชิ้นก็ยังเป็นสีขาว เขานึกกลัวขึ้นมาว่าต้องโรคจิตขนาดไหนถึงอาศัยอยู่ในที่แบบนี้ได้

“ที่นี่คือที่ไหนกันครับ”

เขาถามทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางได้รับคำตอบ

“มันคือที่ไหนกันแน่ถึงได้ขาวจืดไปหมดแบบนี้ นี่ฉันเป็นเทพเจ้า...”

ยุนแจอุ้งปากฉับพลัน แม้จะรู้ว่าคนรอบข้างไม่เข้าใจคำพูดของเขา แต่มันก็เป็นคำที่ควรระมัดระวังในการพูด ไม่ควรโผล่ออกมาตามอำเภอใจ

ชายหนุ่มทำเป็นกระแอม จริงอยู่ว่าเขาเคยตายมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ความละอายใจในฐานะมนุษย์ยังคงอยู่

แม้จะตายไปแล้วแต่เราก็คงเป็นมนุษย์ อย่าลืมเรื่องนี้เชียวนะ
หลังจากควบคุมจิตใจให้สงบได้แล้ว ยูนแจอูก็ก้าวเดินต่อ
ทางเดินทั้งสี่ด้านภายในอาคารเชื่อมต่อกันโดยผ่านห้องโถงตรงกลาง
เขาไม่รู้ว่าต้องไปที่ไหนจึงยืนนิ่งรอคนบอกทาง
ชายที่ดูเหมือนเป็นหัวหน้าเข้ารับใช้เดินมาหาเขา ก่อนจะโค้งคำนับ
แล้วชี้ไปยังห้องห้องหนึ่ง

ยูนแจอูสูดหายใจเข้าลึก ขณะจับลูกบิดประตูก็พยายามบอกตัวเองว่า
ต่อให้ในห้องนั้นจะมีอะไรก็อย่าได้ตกใจ ลูกบิดที่ทำจากโลหะขยับอย่างเชื่องช้า
ในฝ่ามือเขา

แกรก

เสียงสลักหนักๆ ที่ยึดประตูดังก้อง ขณะเดียวกันบรรดาเข้ารับใช้ก็
โค้งคำนับแล้วล่าถอยไป

ยูนแจอูสัมผัสได้ว่าพวกเขาหวาดกลัวมากกว่าแสดงความนอบน้อม
...ดูเหมือนจะไม่ได้หวาดกลัวเราซะด้วย

“มีอะไรอยู่ในนี้หรือครับ”

พอยูนแจอูหันไปถาม บรรดาเข้ารับใช้ก็ตกใจกลัวแล้วถอยกรูดอีกรอบ
เขาจึงยืนตัวแข็งที่อยู่ออยู่ในท่าจับลูกบิดประตู

แสดงว่าจะต้องมีบางอย่างอยู่ในนี้แน่นอน ควรจะเข้าไปไหมนะ...

ต่อให้เคยตายมาแล้วรอบหนึ่งก็ไม่จำเป็นต้องตายรอบสองนี่นา

เมื่อพยายามจะบิดประตูไว้ดังเดิม หัวหน้าเข้ารับใช้ก็ส่ายหน้าอย่าง
แน่วแน่ ราวกับกำลังกดดันว่าถ้าเขาไม่เข้าไปดี ๆ จะผลักเข้าไปแทน

“น่ากลัวชะมัด...รู้แล้วน่า ก็แค่เปิดเข้าไปเท่านั้นเอง”

ชายหนุ่มจับลูกบิดประตูอีกครั้ง พร้อมกับได้ยินเสียงสูดหายใจเอือก
ดังมาจากด้านหลัง

ตัวเองยังกลัวขนาดนั้น แล้วจะให้เราเปิดเนี่ยนะ

ความโกรธพลุ่งพล่านขึ้นมาเมื่อรู้สึกเหมือนโดนทรยศ

ถ้าต้องเจอกับอันตราย งั้นก็เผชิญหน้ากับมันด้วยกันทั้งหมดนี่แหละ!

ยูนแจอูจึงใจกระซากลุกบิดประตูเปิดออกสุดแรง

“...!”

ภายในห้องที่ของตกแต่งทุกอย่างเป็นสีขาวมีเตียงหลังหนึ่งตั้งอยู่ขนาดใหญ่มากถึงขั้นที่ผู้ชายตัวโตๆ ลักลอบกว่าคนขึ้นไปนอนด้วยกันยังได้แน่นอนว่าเครื่องนอนก็เป็นสีขาวจนแทบตาอีกเช่นกัน โคมไฟระย้าที่แขวนอยู่บนเพดานสูงเปล่งประกายราวกับดูดซับแสงจากทั่วทุกมุมโลกเอาไว้ ผนังด้านหนึ่งเป็นกระจกบานใหญ่ที่สูงจากพื้นจรดเพดาน

โดยรวมนี่คือห้องที่ทั้งขาวและเปล่งประกายจนน่าขนลุก

หมายความว่าสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวจนถึงขั้นทำให้บรรดาข้ารับใช้ตัวลั่นจันงจะต้องซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งในห้องนี้

ขุนแจอุเบกตาโตขณะสำรวจรอบห้อง ทว่ากลับไม่พบร่องรอยของสิ่งมีชีวิตอื่นนอกจากตัวเขาเอง เขาหันกลับไปมองด้านหลัง บรรดาข้ารับใช้ที่ดูโล่งอกอย่างเห็นได้ชัดกำลังพูดคุยกันเบาๆ ขุนแจอุพยายามเงยหูฟังแต่ไม่เข้าใจเลยสักประโยค

“นี่คือห้องของผมเหรอครับ”

หลังสิ้นคำถามของเขา หัวหน้าข้ารับใช้ก็เอียงคอพลงทำหน้าสงสัย ขุนแจอุจึงออกเสียงคำที่ใช้เรียกตัวเองและเป็นคำเดียวที่เขาจำออกมา

“ลาเมีย ผมคือลาเมีย”

เมื่อเขาใช้ฝ่ามือตบหน้าอกพลงพูดแบบนั้น บรรดาข้ารับใช้ต่างก็มองเขาด้วยสีหน้าแตกตื่น ขุนแจอุจึงยกไหล่

ก็พอจะเดาได้อยู่แหละนะว่าจะน่าตกใจแค่ไหนที่ฉันพูดภาษาของพวกเขาได้

“ผมคือลาเมีย ลา-เมีย เพราะฉะนั้นนี่คือห้องของลาเมียใช่ไหมครับ”

พอเขาออกเสียงคำว่า ‘ลาเมีย’ พร้อมกับชี้ที่ห้องสลักับตัวเอง ข้ารับใช้ก็เบิกตากว้างก่อนจะพยักหน้า

ตอนนั้นแหละขุนแจอุถึงค่อยวางใจ เขาชูมือทั้งสองข้างขึ้นแล้ววิ่งไปกระโดดลงบนเตียง

อย่างที่คิดได้เลย เตียงนี้สุดยอตนจนไม่อาจหาอะไรมาเปรียบเทียบได้ เขาดึงผ้าคลุมเตียงมาพันรอบตัวแล้วลี้ไปกลิ้งมาเหมือนเด็ก

บรรดาข้ารับใช้ต่างลอบสบตากันอย่างกระอักกระอ่วน จากนั้นก็ออกไปและปิดประตู เมื่ออยู่ตามลำพัง ยูนแจอูจึงหันไปพินิจพิจารณาลวดลายสัตว์ซึ่งถูกแกะสลักไว้บนเสา

“นี่อะไรเนี่ย หมาเหรือ หรือแมว น่ารักแฮะ”

ยูนแจอูใช้นิ้วลูบไปบนลวดลายแกะสลักนั้นและสัมผัสได้ว่ามันไม่ใช่งานแกะสลักคริสต์ลัทธิธรรมดา ก่อนจะหยิบมีดสั้นที่ซ่อนไว้ในกางเกงในออกมาลองขีดผิวของแร่หินดู แล้วมันก็เปล่งแสงระยิบระยับออกมามากกว่าเดิม

“พะ...”

ยูนแจอูจะพูดคำว่าเพชร แต่แล้วก็ยกมือปิดปากเพราะไม่กล้าเอ่ยคำนั้นออกมา เขาถูกไปตรวจสอบผลึกที่ห้อยอยู่บนโคมไฟระย้า ล้วนแล้วแต่เป็นเพชรทั้งหมดเช่นกัน

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

ยูนแจอูใช้ผ้าคลุมเตียงพันไหล่พลงหัวเราะเหมือนคนไม่เต็มบาท เขาหัวเราะออกเสียงเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่มาที่นี่

ผ้าคลุมเตียงคุณภาพเยี่ยมที่ให้สัมผัสเรียบลื่นไปจนถึงห้องซึ่งประดับตกแต่งด้วยเพชร ที่นี่หุหุฮาโอ้อาจจนเขาถึงขั้นกล่าพูดว่า ‘ดีจริง ๆ ที่ตาย’

ยูนแจอูเหยียดแข้งเหยียดขา

ภาพพิธีที่เขาเห็นก่อนหน้านี้ผุดเข้ามาในหัว ดวงจันทร์คล้อยต่ำ กลีบดอกไม้ที่ถูกพัดพามากับสายลม และเสียงเพลงอันไพเราะที่ร้องขึ้นเพื่อต้อนรับเขา

พลอยให้นึกถึงนิยายแฟนตาซีที่เคยอ่านตอนว่างระหว่างเดินทางหรือในวันที่ไม่มีการฝึกซ้อม เรื่องราวการผจญภัยของตัวเองที่หลุดเข้าไปในอีกมิติหนึ่งแล้วกลายเป็นบุคคลสำคัญของโลกนั้น

ส่วนใหญ่ตัวเองจะดูน่าเกรงขามด้วยเส้นผมและนัยน์ตาสีดำขลับ และทุกครั้งที่อ่าน ยูนแจอูมักจะเดาปากให้กับความซ้ำซากจำเจ

แต่ตอนนี้เขาขอให้อ่านให้กับความจำเจนั้น

เพราะหลังจากลืมนัดตื่นขึ้นมาในโลกนี้ เขายังไม่เห็นใครที่มีผมสีดำและนัยน์ตาสีดำเหมือนเขาเลยสักคน บรรดาข้ารับใช้ล้วนแต่มีผมกับตาสีน้ำตาล

กันทั้งนั้น

เห็นได้ชัดว่าในโลกนี้เขาเป็น...

“เทพเจ้าเพียงหนึ่งเดียว”

ยุนแจอูหน้าแดงด้วยความเขินอายเมื่อหลุดพูดคำนั้นออกมา ก่อนจะนอนกลิ้งไปกลิ้งมาพลงเอามือปิดหน้าครู่หนึ่ง จากนั้นก็ลุกขึ้นยืน

บางทีฉากที่เขาเห็นในวันนี้อาจจะเป็นพิธีสรรเสริญเขาในฐานะเทพเจ้าก็ได้

พอตายแล้วฟื้นขึ้นมาอีกที เขาก็กลายเป็นเทพเจ้าของโลกใบใหม่

ยุนแจอูหลับตา สายลมเอื่อยพัดเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดไว้ครึ่งหนึ่ง โคมไฟระย้าแกว่งไกวเบาๆ จนเกิดเสียงดังกังวาน แม้จะหลับตาและลืมตาหลายครั้ง แต่โคมไฟระย้าที่แกว่งไปมาอยู่เหนือศีรษะก็ไม่หายไป

ชายหนุ่มหลับตา รอคอยวันพรุ่งนี้ที่จะต้องใช้ชีวิตในฐานะเทพเจ้าของโลกใบใหม่

ที่พักรอค่ายใหม่กว้างขวางกว่าที่เคยจินตนาการไว้มาก แม้จะเดินสำรวจตรงนั้นตรงนี้ทุกครั้งที่มีความ แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไปไม่ถึงสุดปลายอาคารด้วยซ้ำ

บรรดาข้ารับใช้คอยช่วยเหลือยุนแจอูยิ่งกว่าตอนที่เขาพักอยู่อาคารหลังเก่าเสียอีก อาหารก็ดูเลิศหรูกว่าเดิมนิดหน่อย แถมช่วงเวลาของการนอนพักผ่อนก็ยาวนานกว่า บางครั้งเขาใช้เวลาครึ่งวันหมดไปกับการนอน ขณะเอาแต่นอนกินผลไม้หวานน้ำที่ไม่รู้จักชื่อ ยุนแจอูก็คิดว่าเขาสสมควรได้รับการปฏิบัติอย่างสุขสบายขนาดนี้เลยเธอ

วันนี้เขานวดตลอดทั้งเช้า ก่อนจะนอนกลางวัน พอตื่นก็ออกไปเดินเล่นรอบปราสาท ขาที่เคยบาดเจ็บตอนนี้แทบจะหายดีแล้ว จริงอยู่ว่า

เขายังเดินกะโผลกกะเผลกซึ่งเป็นความผิดปกติที่เกิดจากอุบัติเหตุ แต่แค่เดินได้ด้วยตัวเองก็เพียงพอแล้วสำหรับเขา

มนุษย์เรานี้ช่างตัดสินใจเสียจริง เขาเคยรู้สึกขอบคุณทุกคนที่คอยดูแลตอนเขาขยับตัวไม่สะดวก ทว่าตอนนี้ชักเริ่มจะรำคาญบรรดาข้ารับใช้ที่คอยเดินตามต้อยๆ มากขึ้นทุกที

จะพูดคุยกันก็ไม่ได้เพราะคุยกันไม่รู้เรื่อง แบบนี้สู้ให้เขาไปไหนมาไหนคนเดียวยังดีกว่า ถึงจะเหงาหน่อย แต่คงสบายใจกว่ามาก

ขุนแจอยู่เลียบมองกลุ่มคนที่อยู่ด้านหลัง ขณะกำลังคิดว่าต้องทำอะไรถึงจะสลัดคนพวกนี้ได้ สายตากก็เลียบเห็นประตูบานเล็กซึ่งเชื่อมต่อกับกำแพงรั้ว พอเขาทำท่าจะลองเปิดดูว่ามันเชื่อมไปสู่ที่ไหน ข้ารับใช้คนหนึ่งก็เข้ามายืนขวางด้านหน้า

“ขอโทษนะครับ แต่ตอนนี้ผมไปไหนมาไหนคนเดียวได้แล้ว”

แม้อีกฝ่ายจะไม่มีทางเข้าใจ แต่ขุนแจก็พูดไปก่อน บรรดาข้ารับใช้ยังคงไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ เป็นพิเศษ

“เพราะฉะนั้น ผม...ลาเมีย...ไปไหนมาไหนคนเดียวได้”

คำว่าลาเมียทำให้พวกเขามีปฏิกิริยาตอบสนองทุกครั้ง ข้ารับใช้สองคนสะดุ้งจนไหล่กระตุกพลางเงยหน้าขึ้น

“ลาเมีย เดินคนเดียวได้ โอเค? อันเดอร์สแตนด์?”

เขาลองพูดภาษาอังกฤษเผื่อว่าจะใช้สื่อสารได้ ทว่าคนเหล่านั้นมีปฏิกิริยาตอบสนองแค่กับคำว่าลาเมียเท่านั้น ขุนแจจึงพูดคำว่าลาเมียซึ่งเป็นคำศัพท์คำเดียวที่เขารู้จักในโลกนี้ซ้ำๆ

“ลาเมีย ลาเมียเดินคนเดียว ลาเมียไม่เป็นไร ลาเมียไปไหนมาไหนที่นั่นคนเดียวได้ ลาเมียโอเค”

ทุกครั้งที่คำว่าลาเมียออกจากปากเขา ไหล่ของบรรดาข้ารับใช้จะกระตุกเหมือนสะดุ้งซ้ำแล้วซ้ำเล่า ขุนแจจึงมั่นใจว่าลาเมียหมายถึงเทพเจ้าแน่นอน

“เออละ ผมเข้าใจนะเรื่องที่ทุกคนกลัวว่าเทพเจ้าที่จู่ๆ ก็โผล่มาจะหายตัวไปอีกหรือเปล่า แต่บางครั้งผมก็อยากอยู่คนเดียวบ้างไง ลาเมียคนเดียว อะโลน”

เหล่าข้ารับใช้มีสีหน้าหวาดกลัวขึ้นมาแวบหนึ่ง เขารู้ว่าการเรียกแทนตัวเองว่าเทพเจ้าแบบนี้มันน่าอายแค่ไหน แต่ขุนแจญก็ยังพูดอีกหลายครั้ง เพราะหวังว่าจะได้ออกไปเดินเล่นคนเดียว

ข้ารับใช้คนหนึ่งซึ่งมีสีหน้าหม่นลงหายออกไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับมาพร้อมหัวหน้าที่ข้ารับใช้ หัวหน้าที่ข้ารับใช้สูงวัยมองขุนแจญด้วยสีหน้าลำบากใจ ขุนแจญจึงชี้ที่ประตูสลับกับตัวเอง

ทุกคนต่างแสดงท่าทางลำบากใจ ขุนแจญเกิดหัวร่อขึ้นมา ยิ่งห้ามยิ่งอยากออกไปคนเดียวให้ได้ ผู้จัดการทีมก็เคยบ่นบ่อยๆ เพราะเขาเป็นคนประเภทที่ว่าถ้าได้ตัดสินใจอะไรแล้ว ต่อให้ตายก็ต้องทำให้ได้ แต่ถ้าไม่อยากทำ ให้ตายอย่างไรก็ไม่ยอมทำเด็ดขาด

แม้รู้ว่าเป็นความตื้อตึงที่ไร้ประโยชน์ แต่ขุนแจญตัดสินใจแล้วว่า จะต้องออกไปนอกประตูเดี๋ยวนี้ให้ได้ เขาเบื่่มาก อยากหาอะไรทำเพื่อคลายความอึดอัด ถึงจะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม

ชายหนุ่มเจาะจงไปที่ประตูพลางทำหน้าขึงขัง จากนั้นจึงเกิดความเจ็บตามมา ทว่าเมื่อเห็นขุนแจญยังคงปักหลักอยู่หน้าประตูไม่ไปไหน สุดท้ายหัวหน้าที่ข้ารับใช้ก็ยอมแพ้และพยักหน้า ก่อนจะออกคำสั่งกับบรรดาข้ารับใช้ที่ยืนอยู่ด้านข้าง คนเหล่านั้นเปิดประตูบานเล็กที่เชื่อมต่อกับกำแพงรั้วให้ทันที

ขุนแจญก้มตัวเดินผ่านประตูขนาดเล็กที่แทบจะไม่พ้นศีรษะออกไป อากาศเย็นเฉียบปะทะจมูกจนเขาต้องงยหน้าพรวด ทำให้ศีรษะไขกกับกรอบประตูอย่างจัง

“โอ๊ย!”

เมื่อขุนแจญยกมือกุมศีรษะด้านหลังพลางทრุดตัวนั่ง บรรดาข้ารับใช้ก็รีบวิ่งเข้ามาดูอาการอย่างร้อนรน

“ไม่เป็นไรครับ ก็แค่...นั่นมันอะไรเนี่ย”

ขุนแจญพึมพำโดยไม่รู้ตัวเมื่อเห็นทิวทัศน์ที่อยู่นอกประตู

ความจริงที่ว่ายังมีสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งกว่าทำให้เขาประหลาดใจขึ้นไปอีก

ขุนแจญยืนมือไปด้านหน้าเพราะสงสัยว่าสิ่งที่เห็นคือภาพลวงตาหรือเปล่า เกล็ดหิมะสีขาวที่ลอยมาตามลมสัมผัสกับปลายนิ้วของเขา ก่อนจะละลาย

หายไป ยุนแจอุตตะลึงพลางหันไปมองด้านในประตูราวกับจะหาหลักฐาน ยืนยัน เขาเห็นผีเสื้อสีขาวกระพือปีกงดงามไปทั่วสวนสวยซึ่งได้รับการประดับ ตกแต่งอย่างดี

เขายกหลังมือซ้ายแตะและหันกลับมาอีกครั้ง ด้านนอกประตู หิมะยังคง โปรยปรายลงมา

ขณะที่ด้านหลังของเขาคือแสงแดดของฤดูใบไม้ผลิแสนสดใส แต่ ด้านหน้ากลับเป็นทุ่งหิมะเว้งว่าง

“เป็นไปได้ยัง...ได้สิ เพราะที่นั่นคือโลกอื่นไงล่ะ”

เขาเคยสัญญากับตัวเองว่าจะเลิกเปรียบเทียบที่นี้กับโลกที่เคยอาศัยอยู่ แต่พอเจอจากที่แตกต่างกันซึ่งน่าจะเห็นได้แคในหนึ่งแบบนี้ก็ทำเอาอ้าปากค้าง

ยุนแจอุยยืนครุ่นคิดว่าควรจะทำต่อไปดีไหม จะออกไปก็กลัวนิดหน่อย ครั้นจะถอยหลังกลับก็ยิ่งอายเพราะตั้งต้นจะออกมาเอง

ชายหนุ่มเหลือบมองบรรดาข้ารับใช้ที่ยืนอยู่ด้านหลัง

พวกนั้นต้องตามเขามาแน่ ดังนั้นจะกลัวอะไร ไม่ได้ไปคนเดียว ลึกหน่อย

เขาสูดหายใจลึก ก่อนจะก้าวออกจากประตู ลมเย็นๆ โอบผ่านแก้ม เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็หนาวเหน็บจนรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่านี่คือพื้นดินในฤดูหนาว

เสียงเหยียบหิมะดังสวบๆ สร้างความเพลิดเพลินให้เขาไม่น้อย ยุนแจอุหันกลับไปมองด้วยใบหน้าที่แดงเรื่อ ทว่าบรรดาข้ารับใช้ที่เขาคิดว่าจะต้องตามมาแน่นอนกลับยืนมองเขาอย่างเหม่อลอยอยู่ตรงหน้าประตู

“อ้าว...ไม่มาหรือ”

ยุนแจอุยืนโดดเดี่ยวพลางมองคนเหล่านั้น ไม่จำเป็นต้องพูดหรือแสดงท่าทาง อีกฝ่ายก็น่าจะพอเข้าใจความหมายของเขา ทว่าคนพวกนั้น ยังคงเฝ้ามองอย่างเหม่อลอยด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์เหมือนเดิม

“ให้ผมไปคนเดียวหรือ”

ยุนแจอุตะโกนถามพลางชี้ไปทางทุ่งหิมะอันเจิดจ้า คนเหล่านั้นยังคง ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย ถึงจะเสียห้านิดหน่อย แต่ยุนแจอุก็ตะโกนเสียงดังขึ้นอีก

“ฉันผมไปคนเดียวนะครับ ไปในที่ที่ไม่รู้จักคนเดียวเลยนะ!”

ไม่มีเสียงตอบกลับมา บรรดาข้าวรับใช้ทำเพียงประสานมือไว้อย่างสุภาพ
พลาจค์อมศีระ

ขุนแจจู้จึงไม่มีทางเลือกนอกจากต้องเดินเล่นท่ามกลางหิมะเพียงลำพัง

“เฮอะ เฮอะไรเนี่ย ทำกับเทพเจ้าตามอำเภอใจแบบนี้ได้ยังไง”

หลังจากเดินกะโหลกกะเผลกไปได้ไม่กี่ก้าว ก็หันกลับไปมองอีกครั้ง
ให้แน่ใจว่าบรรดาข้าวรับใช้ไม่ยอมขยับจริงๆ เขาเดินต่อด้วยความรู้สึกเสียหน้า
อีกสักพักก่อนจะหยุด แล้วก็ทำแบบนั้นซ้ำไปซ้ำมา

เมื่อออกห่างจากประตูเรื่อย ๆ ขุนแจจู้ถึงได้ยอมรับความจริงว่าข้าวรับใช้
คงจะไม่ตามมาแล้ว

“ไม่หวั่นบ้างหรือไง ถ้าเกิดมีใครมาง่าๆ จับฉันไปจะทำยังไง”

ชายหนุ่มบ่นพึมพำพลาจค์อมศีระผลผลิดอันล้ำค่าสำหรับโลกใบนี้
เส้นผมสลวยซึ่งเป็นผลมาจากการกินอมนอนหลับและได้รับการดูแลอย่างดี
พาดผ่านปลายนิ้ว ไม่เพียงแค่ว่าสภาพเส้นผมที่ดีขึ้น แต่ผิวพรรณก็ขาวผ่อง
น้ำหนักรู้ก็เพิ่มขึ้นด้วย ก่อนหน้านั้นเขาไม่มีแม้แต่เวลาจะดูแลตัวเองเนื่องจาก
สถานการณ์บีบบังคับ ได้แต่อดทนอยู่ไปวัน ๆ ไม่รู้เป็นเพราะร่างกายที่ถูก
ฝึกฝนมาตลอดระยะเวลาเกือบยี่สิบปีหรือเปล่าที่ทำให้อย่างน้อยเขาก็อดทน
ผ่านมาได้ ชีวิตเสียศูนย์ขนาดนี้ ถ้าเป็นคนอื่นคงไม่รอดแล้ว

เขาจำได้ว่าพอลืมตาตื่นขึ้นมาก็ตึ่มเหล้า อาเจียน แล้วก็สลบไป ชีวิต
ทั้งวันมีแค่นั้น ไม่มีใครคอยดูแล กินร่ายนอนประทังชีวิตแทบทุกมื้อ น้ำหนัก
ลดลงไปประมาณสิบกิโลกรัม สภาพแบบนั้นต่อให้เจอคนรู้จักข้างทาง อีกฝ่าย
ก็คงเดินผ่านไปเพราะจำเขาไม่ได้ จากคนที่เคยได้รับสมญานามว่าเจ้าชาย
แห่งสนามฟุตบอล เพราะแม้จะเป็นนักกีฬา แต่กลับผิวขาวผุดผ่องและ
มีรูปลักษณ์งดงามในตอนนั้นกลับเปลี่ยนเป็นคนละคน

หลังจากมาอยู่ที่นี้และได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างจริงจัง รูปลักษณ์
ที่เคยเปลี่ยนไปก็กลับสู่สภาพเดิมอีกครั้ง

ขุนแจจู้ยกฝ่ามืออุบหน้า

ผิวฉันดีขนาดนี้เลยหรอเนี่ย

จู่ๆ เขาก็นึกถึงคำพูดของหญิงสาวที่เคยคบกันอยู่ช่วงหนึ่ง เธอบอกว่า เรื่องผิดพลาดคือตัวตัดสินแพ้ชนะทั้งในเรื่องเงินและเวลา ตอนฟังครั้งแรก เขายังสงสัยว่าทำไมต้องลงทุนขนาดนั้นด้วย ในตอนนั้นขุนแจ้วไม่มีเวลา ดูแลผิวเลย หลังฝึกซ้อมช่วงเช้าเสร็จก็ฝึกด้วยตัวเองต่อ ตามด้วยการฝึก สมรรถภาพทางกายขั้นพื้นฐาน แล้วใช้เวลาช่วงสั้นๆ ที่เหลือนัดเจอคนรัก

หลังจากถูกพรากฟุตบอลที่เคยเป็นทั้งหมดของชีวิตไป เขากลับรู้สึก ตลกที่จู่ๆ ก็นึกถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างเวลา กับผิดพลาดขึ้นมา

ขุนแจ้วเดินไปตามทางพลางยิ้ม

เขาสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างและเลือกที่จะฆ่าตัวตาย แต่พอลืมตาขึ้นมา กลับอยู่ในอีกโลกหนึ่งซึ่งแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง โลกที่ดวงจันทร์ขนาดมหึมาเกือบจะแตะเส้นขอบฟ้า โลกที่ดอกไม้กับหิมะอยู่ร่วมกันเพียงแค่ ประตูกัน ช่างเป็นโลกที่แปลกประหลาด ขณะเดียวกันก็งดงามจนน่าเหลือเชื่อ

ที่นี่ไม่มีใครรู้จักขุนแจ้ว และขุนแจ้วก็ไม่รู้จักใครเช่นกัน แต่เขาชอบโลกที่เป็นแบบนี้ โลกที่ไม่มีใครจำได้ว่าเขาสูญเสียอะไรไปบ้าง

ถ้าบอกว่าไม่เหงาเลยก็คงโกหก แต่ถ้าจะให้กลับไปอยู่โลกเดิม เขาก็ไม่เอาเหมือนกัน น้ำหนักของความสิ้นหวังไม่เบาพอที่เขาจะยอมแลกกับความรู้สึกเหงา

ขุนแจ้วรู้สึกเหมือนได้เกิดใหม่อีกครั้ง

“ดีจัง...”

เขาพิมพ์ขณะเหยียบย่างไปบนพื้นที่ปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาวราวกับแผ่นกระดาด

ขุนแจ้วไม่เคยนึกถึงเรื่องการมีอยู่ของพระเจ้าอย่างจริงจังมาก่อน แต่ในวันที่เขาประสบอุบัติเหตุและรู้ว่าจะไม่สามรถให้ขาได้เป็นปกติอีก วินาทีนั้นผู้ซึ่งใช้ชีวิตห่างไกลจากศรัทธาจึงได้ตระหนักถึงการมีอยู่ของพระองค์อย่างจริงจังเป็นครั้งแรก

เขาอยากถามพระเจ้าว่าทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น พระองค์เคยมอบอะไรให้เขานั่นหรือ ถึงได้มีสิทธิ์พรากทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสร้างมาด้วย หายดื้อเหวี่ยงกายไป เขาเคยกระทั้งสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าทุกพระองค์

บนโลกด้วยซ้ำ เขายอมทำทุกอย่างขอแค่ให้กลับมาวิ่งได้อีกครั้ง แต่ก็ไม่มีสัญญาณตอบกลับมา ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงสักอย่าง

สุดท้ายขุนแจจึ่งได้ข้อสรุป ไม่สำคัญหรอกว่าพระเจ้ามีตัวตนจริงไหม แต่สำคัญที่ว่าพระองค์สนใจเขาหรือเปล่า

ขุนแจอุเฒ่หน้ามองท้องฟ้าท่ามกลางทางเดินไร้จุดสิ้นสุดแม้จะเดินมาไกลสักระยะหนึ่งแล้ว หิมะสีขาวไร้สิ่งเจือปนกำลังโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้าสีขาว

ช่างเป็นหิมะที่งดงามจริง ๆ

เขายืนมองหิมะอย่างเลือนลอยกระทั่งรู้สึกสับสนไปหน้า ขณะคิดว่าไม่ควรยืนอยู่แบบนี้อีกต่อไปเพราะขาข้างที่บาดเจ็บเริ่มเจ็บแปลบขึ้นมา เขากลับซาใจความรู้สึกไปแล้ว

เมื่อหันกลับไปพลางบอกตัวเองว่าต้องรีบกลับ ทางที่เดินผ่านมาก็ถูกหิมะระลอกใหม่ทับถมจนกลบรอยเท้าของเขาให้จมหายไปในานแล้ว

“ฉันอยู่ไหนละเนี่ย”

ตอนเป็นนักกีฬา ขุนแจคิดว่ามีทักษะการเคลื่อนไหวยอดเยี่ยมอันดับต้น ๆ ของประเทศ ทว่ากลับเป็นพวกหลงทิศง่ายจนเคยถูกล้อว่าทั้งทักษะด้านการจดจำทิศทางไว้ในท้องแม่หรือเปล่า

ก่อนหน้านี้ต้องเดินไปยังทิศทางที่เคยเดินมาก่อน เขามั่นใจว่าถ้าเดินกลับไปทางนั้นจะต้องเจอประตูกำแพงที่เดินออกมาแน่นอน แต่เพียงไม่นานความหวังก็พังทลาย

“ที่นี่มันที่ไหนกันแน่เนี่ย”

เราคงไม่ได้หลงทางหรอกใช่ไหม ความจริงที่นี้ก็คือภายในปราสาททั้งหมด การหลงทางในปราสาทไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย ใจเย็น ๆ แล้วเดินตรงไปยังทิศทางเดียวกันเท่านั้น กำแพงจะต้องโผล่มา...ชะเมื่อไหร่เล่า!

ขุนแจอุเฒ่หิมะที่กองทับถมกันด้วยความหงุดหงิด

เพราะไม่ว่าจะเดินต่อไปอีกกี่ก้าวก็ไม่เห็นประตูกำแพง ขุนแจเริ่มกังวลขึ้นเรื่อย ๆ เข้าวาก็หนักขึ้นทุกขณะ ตอนนี้ไม่ใช่แค่เดินกะโผล่กะเผลก แต่เหมือนเดินลากเท้าข้างหนึ่งไปกับพื้นมากกว่า